

# Remigijus Bimba – treneris, kuris tapo genealogijos tyrinėtoju



Remigijus Bimba, 2019 m. rugsėjo 19 d. Antverpeno (Belgija) archyvas, kuriame saugoma pirmoji Olimpinių žaidynių vėliava, kuri buvo iškelta 1920 m. vasaros olimpinėse žaidynėse Antverpene.

**Pokalbis su Anykščių Teresės Mikeliūnaitės kraštotyros draugijos nariu, Lietuvos genealogijos ir heraldikos draugijos pirmininku, Tarptautinės genealogijos akademijos (Prancūzija) asocijuotoju nariu Remigijumi BIMBA.**

– Gerbiamas Remigijau, esate anykštėnas dabar gyvenantis Vilniuje. Mokėtės Pašilių pradinėje mokykloje, vėliau Anykščių Jono Bilūno vidurinėje mokykloje (dabar – gimnazija). Besimokydamas mokykloje susidomėję kultūrizmu ir pasirinkote studijas Lietuvos kūno kultūros institute.

Nuo 1997 m. dalyvaujate Lietuvos kultūrizmo ir

9 psl.

atkelta iš 1 psl.

kūno rengybos federacijos veikloje, esate nacionalinės kategorijos teisėjas, IFBB ir EBFF tarptautinės kategorijos teisėjas. Esate Vilniaus kultūrizmo ir kūno rengybos klubų sąjungos tarybos narys. Šios organizacijos leidinio „Sąjungos balsas“ redaktorius. Beveik du dešimtmečius organizuojate kultūrizmo, fitneso teisėjų ir sveikatingumo trenerių-instruktorių seminarus. Gal galite papasakoti apie savo, kaip sportininko karjerą daugiau?

– Draugystė su štanga prasidėjo dar vaikystėje. Penktoje klasėje esu lankęs sunkiosios atletikos būrelį. Treiniravo treneris Algirdas Ananka. Vaikystė ir paauglystė prabėgo Kurklių kaime. Sportuoti labai patiko. Pagrindinis sporto inventorių buvo dviraits. Su juo esu „išmaišęs“ Burbiško, Skiemonių, Užunvėžių, Kurklių ir kitas aplinkines parapijas. Būdamas labai aktyvus, sugebėjau susimeistruoti savo kieme sporto aikštelę. Turėjau krepšinio, futbolo, bokso. Atostogų metu suburdavau daug draugų ir dienų dienas iki sutenų žaisdavome futbolą. Kita sporto veikla – plaukimas ir šuoliai į vandenį. Prie Nevėžos ežero praleistos visos vasaros, „išrikuota“ visi šio ežero pakraščiai ir labai dažnai su draugais valtimi plaukdavome iš ežero ištekančiu upeliu iki užtvankos. O nuplaukę ten šokinėdavome su lynu nuo skardžio į užtvanką upelį. Būdamas paauglys šalia namų, miške 1991 m. įsirengiau aikštelę, kurioje buvo svarnenys, štangos, suoleliai, specialūs treniruokliai skirti treniruoti kūno raumenis. Vėliau viską persikėliau į savo namų pagalbines patalpas. Tuo laiku nei knygų, nei žurnalų apie kultūrizmą nebuvo. Jei tokio pobūdžio leidiniai pasiekdavo Anykščius, tai pagal galimybes stengdavosi įsigyti. Beje, interneto ingi nebuvo. Tad sužinoti kada, kaip ir kiek sportuoti nebuvo iš kur. Matyt todėl ir atsirado meilė specializuotai kultūrizmo literatūrai. Tuo laiku kultūrizmas buvo labai populiarus.

1992 m. įstojau į Anykščių kultūrizmo klubą „Atika“, treniravo treneris Vidas Janonis. Pamenu, 12 klasėje visi klasiokai treniravosi su svoriais. Su draugais tik apie „bicepsus“ ir kalbėdavome. Būdamas paauglys pastebėjau, kad noriu ne tik turėti didelius kūno raumenis, bet ir mokėti kitus treniruoti. Baigęs vidurinę mokyklą, įstojau į Lietuvos kūno kultūros institutą. Buvau be galo laimingas, kad galėjau mokytis, treniruotis ir dalyvauti varžybose. Pirmose kultūrizmo varžybose dalyvavau 1995 m. Tris kartus esu tapęs Lietuvos jaunimo kultūrizmo pirmenybių nugalėtoju (du kartus absoliutus). Pasaulio jaunimo kultūrizmo čempionate esu dalyvavęs du kartus. Geriausias rezultatas – 10 vieta. Būdamas jaunimo amžiaus, sugebėjau laimėti Lietuvos suaugusiųjų vyrų čempionatą iki 90 kg ir Europos čempionate iškovojau 10 vietą. Kai pats nebedalyvavau varžybose, savo patirtimi ir sukauptomis žiniomis pasidalinau su kitais. Ruošiau tiek vyrus, tiek moteris kultūrizmo ir fitneso varžybose.

– 1995 m. buvote apdovanotas Kauno kultūrizmo federacijos, 2003 m. Jums įteiktas Kūno kultūros ir sporto departamento medalis „Už pergales“ ir padėka. Vilniaus kultūrizmo ir kūno rengybos klubų sąjunga Jus apdovanojo „Už nuopelnus ir pasiekimus Vilniaus laubai, kultūrizme ir fitnese“. Lietuvos kultūrizmo ir kūno rengybos federacija Jus apdovanojo medaliu „Už svarų indėlį vystant ir populiarinant kultūrizmą sportą Lietuvoje“. 2019 m. Jums įteiktas Vilniaus kultūrizmo ir kūno rengybos klubų sąjungos aukštinis ženklelis. Kuris apdovanojimas Jums svarbiausias?

– Kiekvienas apdovanojimas yra įvertinimas, kaip sąžiningai ir uoliai dirbai. Gauti apdovanojimą yra labai malonu. Labiausi žavi tie atlikti darbai, kurie yra tiesiai mūsų kieme dabar. Dalyvauju visuomeninėje veikloje ne dėl apdovanojimų. Esu tokios nuomonės. Dirbti reikia nuoširdžiai ir atiduoti tai veiklai visą save 100 proc.

Kai dirvonai gerai paruošti sėjai ir būna nuimti keli derliai, ateina laikas, kai reikia leisti kitiems darbuotis.

– Kodėl pasirinkote trenerio specialybę?

– Besimokydamas vyresnėse klasėse supratau, kad savo gyvenimą noriu sieti su sportu. Labai rūpėjo sužinoti daugiau informacijos kaip treniruotis pačiam ir kaip treniruoti kitus. Tapti treneriu buvo pagrindinis tikslas. Studijuojant Lietuvos kūno kultūros institute išsipildė dvi svajonės. Pradėjau dalyvauti kultūrizmo varžybose, o po paskaitų pradėjau dirbti ir trenerio darbą. Trenerio darbo stažas – daugiau nei 25 metai. Kasdien treniruojau ir konsultuoju įvairaus amžiaus žmones – nuo paauglių iki senjorų. Žinau jų poreikius ir išmanau jų galimybes. Turėdamas išsilavinimą ir darbo patirtį, teikiu profesionalias asmeninio trenerio paslaugas. Labai smagu, kai treniruojamas asmuo pasiekia savo užsibrėžtą tikslą.

– Nuo 2009 m. esate Lietuvos genealogijos ir heraldikos draugijos narys. Nuo 2017 m. esate Lietuvos genealogijos ir heraldikos draugijos pirmininkas. 2019 m. tapote Tarptautinės genealogijos akademijos (Prancūzija) asocijuotoju nariu – pirmuoju Lietuvos genealogijos tyrėjų atstovu šioje institucijoje. Kaip atsitiko, kad būdamas sportininku, pradėję domėtis genealogija?

– Matyt, yra kelios priežastys. Pirmoji, augau labai patriotiškoje šeimoje. Visą laiką mane lydėjo ir tebedydi lietuviškos tradicijos, papročiai. Mano senelis Steponas Strazdas g. 1919 m. labai dažnai pasakodavo apie smetoninę Lietuvą. Su kaimynais kalbėdavosi ir aptarinėdavo praeities laikus, ne kentė komunistų. Būdamas paaugliu, „viena ausimi“ pasiklausydavau tų pasakojimų. Antra, mokykloje buvo daug puikių mokytojų. Raimondas Guobis ir auklėtojas Gintaras Ražanskas įskiepijo meilę savo kraštui ir Lietuvos istorijai. Auklėtojas į kiekvieną istoriją pamoką atsinešdavo krūvelę įvairių knygų ir mus mokė, kad knygose yra surašyta istorija, skatino ją skaityti. Tre-

čia, noras sužinoti, kas esi, iš kur kilęs, kas buvo protėviai.

– Ar tyrinėjant savo šaknis radote kilmingų protėvių?

– Pradėjau domėtis savo šaknimis 1993 m. Apie kilmingumą tuo metu negalvojau, nes seneliai apie tai nepasakojo. Besidomint kilme, atradau, kad mano močiutės Stanislovas Repečkaitė Strazdienė g. 1927 m. būtų Uršulė Platkeviūtė Repečkienė, dukte Aleksandro, yra kilusi iš Platkevičių giminės. Jos senelis Tomas Zigmantas Platkevičius (1802–1874 m.) buvo vienkienininkas (rusiškai „Odnovcorcas“). Mano protėviai Platkevičiai į žmonas „ėmė“ Pleskių, Usavičių kilmingų gimių merginas. Platkevičiai – Lietuvos Didžiosios kunigaikštystės bajorai, tačiau po trečiojo Abiejų Tautų Respublikos padalijimo, Lietuvai netekus valstybingumo, kilmingumą, kaip ir daugelis to meto bajorų, prarado ir liko valstiečiais. Mano žmonos genealogijose – panaši situacija. Jos tiesioginės linijos Navickių giminė taip pat buvo LDK kilmingieji.

– Teko girdėti, kad kaupiate specializuotą leidinių biblioteką. Papasakokite apie savo asmeninę biblioteką daugiau?

– Knygos kraštotyros, genealogijos, heraldikos tematikomis padeda atlikti išsamesnius genealoginius tyrinėjimus. Be to, neberiekia eiti į biblioteką, nes ji yra namuose. Knygas rinko, skaitė ir mano probūtė Apolonija Repečkaitė g. 1904 m. iš kilmingųjų Platkevičių giminės. Ji iš visų parapijos kampelių nešdavosi namo sunkius knygų ryšulius ir naktimis prie žibalinės lempos skaitydavo. Gaila, kad nepavyko išsaugoti visos jos sukauptos bibliotekos, bet kelias jos knygas turiu. Jos man pačios mieliausios ir brangiausios, nes tai – šeimos turtas.

– Kokias veiklas vykdo Lietuvos genealogijos ir heraldikos draugija?

– Draugija įkurta 2006 m. Nuo 2019 m. LGHD tapo Tarptautinės genealogijos ir heraldikos konferencijos nare. Pagrindiniai draugijos tikslai – populiarinti gene-



Remigijus Bimba spėja darbuotis keliose srityse.

alogija, heraldiką, veksilologiją, skatinti domėjimąsi Lietuvos giminių istorija, heraldika, tvirtinti ir registruoti herbus, herbines vėliavas, genealogijas, organizuoti seminarus-mokymus, mokslines konferencijas.

Lapkričio 26 d. organizuojame II Alberto Kojalavičiaus-Vijūko (1609–1677 m.) mokslinę konferenciją. Jos dienotvarkėje – trys sesijos. Pirmoji – skirta Tiškevičiams, antroji – genealogijai, trečioji – heraldikai. Albertas Kojalavičius-Vijūkas – išskirtinė asmenybė, visapusiško renesansinio išsilavinimo žmogus, tikras švietėjiškos epochos Lietuvoje atstovas. Svarbiausias jo veikalas – pirmoji spausdinta Lietuvos istorija. Vertingas jo darbas – „Lietuvos D. K. bajorijos herbynas“, kuriame surinkta informacija apie LDK kilmingųjų genealogijas ir heraldiką yra aktualus ir šiandien. Draugija yra įsteigusi Alberto Kojalavičiaus-Vijūko vardo medalių ir premijų. Pirmuoju medaliu ir premija pėmai apdovanotas doc. dr. Edmundas Antanas Rimša. – Šiais metais Anykščių merui Sigučiumi Obelevičiumi įteikėte atkurtą vyskupo Antano Baranausko herbą...

– Unikalus ir įdomus herbas, nes vyskupo Antano Baranausko kilnė nėra bajoriška. Vyskupas savo heraldikoje naudojo kilmingųjų Vanago herbą. Lietuvoje šis herbas atsirado po 1413 m. Horodlės sutarties. Manoma, kad A. Baranauskas pasirinko Baranovskių

giminės herbą, bet giminės saity su šia gimine neturi. Pagal autentiškus herbinius anspaudus Draugijos heraldikos specialistams puikiai pavyko atkurti vyskupo herbą. Mėlyname lauke – apversta sidabrinė pasaga su tokios pat spalvos riteriško kryžiumi jos viduje. Virš kryžiaus – auksinė trijų lapų karūna su dviem baltais perlais. Virš karūnos – į kairę pasukęs natūralios spalvos vanagas, pakeltoje dešinėje kojoje laikantis tokią pat pasagą, kaip ir skyde. Jam iš dešinės – sidabrinis pastoras, kurio spiralė auksinė, iš kairės – sidabrinė mitra su auksiniu riteriško kryžiumi. Mitros kraštai auksiniai. Virš jų – žalia vyskupo skrybėlė su žaliomis virvelėmis ir po šešis žalius kutus abiejose pusėse. Po skydu ant auksinės grandinės kabo auksinis kryžius.

– Esate Anykščių Teresės Mikeliūnaitės kraštotyros draugijos narys. Ką Jums reiškia ši narystė?

– Visada malonu būti draugijoje, kurios nariai domisi, tyrinėja tai, kas ir pačiam įdomu. Norint sužinoti daugiau kraštotyros, genealogijos srityje būtina bendrauti ir bendradarbiauti su to krašto tyrėjais, draugijai linkiu teisi pradėti darbą.

– Kokie ateities planai? Planų visada yra daug, gal net jų per daug. Bet taip gyventi įdomiau. Kol kas jų visų negaliu atskleisti.

Kalbino  
Linas BITVINSKAS